

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **A. S.**, zast. JUDr. Karlem Bockem, advokátem, se sídlem Lidická 613, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Opavě**, se sídlem Praskova 11, Opava, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) R. R. a II) B. R., oba zast. Mgr. Petrou Sikorovou, advokátkou, se sídlem Mariánské náměstí 11, Jablunkov, III) L. S., zast. JUDr. Karlem Bockem, advokátem, se sídlem Lidická 613, Frýdek-Místek, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2015, č. j. ZKI OP - O - 5/121/2015 - 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 10. 2017, č. j. 22 A 52/2015 - 66,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Katastrální úřad pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště Třinec, rozhodnutím ze dne 22. 10. 2014, č. j. OR-207/2013-832-31 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), provedl opravu zobrazení hranic tak, že došlo ke změně grafického znázornění průběhu vlastnických hranic v katastrálním území Jablunkov, obec Jablunkov, a to mezi pozemkem parc. č. X (cesta) a skupinou pozemků parc. č. X, X, X, X, X. Správní orgán prvního stupně v té souvislosti také opravil výměru pozemků parc. č. X, X, X, X.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bránil odvoláním, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

[3] Proti napadenému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji výše uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, podle nějž správní orgán prvního stupně správně opravil postupem podle § 36 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon) zřejmý omyl při vedení a obnově katastrálního operátu. Omyl spočíval v nesprávném vedení vlastnické hranice mezi pozemkem parc. č. X (cesta) a skupinou pozemků parc. č. X, X, X, X, X, vše v k. ú. Jablunkov. Pracovník geodézie při zakládání evidence nemovitostí vyznačil vlastnickou hranici podle lomových bodů zjištěných z pozemkových knih. Tyto nesprávné lomové body vyznačil v mapových podkladech evidence nemovitostí a následně byly převzaty do katastru nemovitostí. Pracovník geodézie však měl vyjít z novějších podkladů, v nichž byly vyznačeny lomové body zjištěné při místním šetřením v rámci technicko-hospodářského mapování, jehož platnost byla pro obec Jablunkov vyhlášena ke dni 1. 11. 1982.

III.

[4] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností a navrhl napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel namítal, že krajský soud provedl nesprávný výklad zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, ve znění účinném do 31. 3. 1984 (dále jen „zákon o evidenci nemovitostí“). Nesouhlasil s tím, aby hranice pozemků byly určeny podle lomových bodů, které byly v roce 1981 vyznačeny při místním šetření podle § 8 odst. 2 zákona o evidenci nemovitostí, a které podle tehdejší právní úpravy bylo možné provést bez přítomnosti vlastníků pozemků (tj. i bez přítomnosti stěžovatele). Stěžovatel měl za to, že takto určené hranice nenahradí dosavadní stav, a proto k nim správní orgány neměly přihlížet.

[6] Stěžovatel trval na tom, že provedení opravy chyby v katastrálním operátu neproběhlo v souladu se zákonem. Měl za to, že postup správních orgánů zasahuje do jeho vlastnických práv zaručených čl. 11 Listiny základních práv a svobod.

[7] Napadený rozsudek je podle stěžovatele nepřezkoumatelný. Krajský soud se nevypořádal se jeho námitkou, podle níž pokud už správní orgán prvního stupně přistoupil k opravě chyby v katastrálním operátu, měl opravit i další chyby v území, jejichž existenci musel při své úřední činnosti zjistit.

[8] V doplnění kasační stížnosti ze dne 29. 1. 2018 stěžovatel popsal, jakým způsobem byly pozemky, které nyní vlastní, převáděny z generace na generaci, k čemuž doložil jednotlivé nabývací tituly a také smlouvu o věcném břemeni. Tvrdil, že tyto smlouvy dokládají, kudy má správně vést hranice pozemku parc. č. X (cesta). S opravou průběhu hranice, jak ji provedl správní orgán prvního stupně, nesouhlasil.

pokračování

[9] Stěžovatel v dalším doplnění kasační stížnosti ze dne 1. 2. 2018 žádal kasační soud, aby se zabýval také rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 1. 2018, č. j. OR-35/2018-832, o neprovedení opravy chyby v katastrálním operátu. Toto řízení zahájil sám stěžovatel a nebylo mu vyhověno.

[10] V dalším doplnění kasační stížnosti ze dne 22. 3. 2018 poukázal stěžovatel na geometrické plány z let 1992 a 1993, které soudu předložil. Jimi se snažil zpochybnit výsledek technicko-hospodářského mapování a neměřického záznamu č. 1919 ze dne 27. 8. 2013, na základě něž správní orgán prvního stupně opravil chybu v katastrálním operátu.

IV.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že při opravě chyby rozhoduje pouze o tom, jak budou v katastrální mapě zobrazeny hranice parcel v souladu s podklady založenými ve sbírce listin, nikoli o tom, jaký je skutečný průběh hranice v terénu. Ani zobrazení hranice v katastrální mapě nemůže zpochybnit stěžovatelovo vlastnické právo. Správní orgány proto napadeným rozhodnutím nemohly porušit čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Opravené zobrazení předmětné hranice v mapě odpovídá stavu zaměřenému při obnově evidence nemovitostí novým technicko-hospodářským mapováním.

V.

[12] Osoby zúčastněné na řízení I) a II) ve vyjádření vyslovily souhlas se závěry napadeného rozsudku. Uvedly, že celý spor mezi sousedy zahájil stěžovatel, a to tím, že u stavebního úřadu žádal o udělení souhlasu s posunutím oplocení. Oplocení zamýšlel posunout na tehdy platnou hranici svých pozemků, a tím zásadně zúžit cestu na pozemku X, která by se tak stala neprůjezdnou. Z tohoto důvodu se osoby zúčastněné na řízení I) a II) obrátily s podnětem k opravě zjevné chyby v katastrálním operátu na správní orgán prvního stupně, který průběh hranice opravil tak, jak je uvedeno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Osoby zúčastněné na řízení I) a II) jsou přesvědčeny, že opravený průběh hranice je správný, a doplňují, že cesta se na pozemku parc. č. X nachází od nepaměti a vždy byla průjezdná jak pro povozy, tak pro motorová vozidla, čemuž odpovídala i její šířka.

[13] Osoba zúčastněná na řízení III) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

VI.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, jejíž důvodnost by sama o sobě postačovala k jeho zrušení. Ve své ustálené judikatuře Nejvyšší správní soud mnohokrát konstatoval, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o skutečnostech pro věc podstatných, resp. jakým způsobem

rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by v napadeném rozsudku krajského soudu absentoval některý z výše uvedených požadavků. Krajský soud přehledně popsal rozhodný skutkový stav a se všemi stěžejními žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal.

[17] Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud některou z podstatných námitek stěžovatele zcela opomenul. Stěžovatel namítal, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkou, podle níž pokud katastrální úřad na podnět zahájil řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí, měl přistoupit i k opravě ostatních zřejmých chyb v oblasti a zřejmě nesprávnosti opravit jako celek. K této námitce kasační soud konstatuje, že úkolem krajského soudu není vypořádat každou dílčí námitku a k ní se obsáhle vyjadřovat. Postačuje, pokud se soud vypořádá s podstatou žalobní argumentace a přehledně vysvětlí, jak uvážil o skutečnostech pro věc rozhodných. Této své povinnosti krajský soud dostal a implicitně tak vypořádal právě i shora poukazovanou námitku. Kasační soud k tomu dodává, že shora uvedená obecně formulovaná námitka se míjí s předmětem řízení a její podrobné vypořádání by tak nemohlo ovlivnit výsledek řízení. Nejedná se proto o otázku pro věc rozhodnou, na jejímž řešení by záviselo rozhodnutí ve věci.

[18] Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud doplňuje, že napadené rozhodnutí není vadné jen proto, že správní orgány nad rámec podaného návrhu nepřezkoumaly všechny ostatní hranice pozemků v dané oblasti. Takový požadavek stěžovatele je neopodstatněný. Jestliže je stěžovatel toho názoru, že katastrální operát obsahuje další zřejmé chyby, nic mu nebrání, aby se sám na katastr nemovitostí obrátil s návrhem na opravu chyby v katastrálním operátu. Ve světle výše uvedeného považuje Nejvyšší správní soud rozsah, v němž krajský soud reagoval na námitky stěžovatele, za vyhovující. Požadavky přezkoumatelnosti tak napadený rozsudek splňuje.

[19] Nejvyšší správní soud dále posuzoval stěžejní námitku stěžovatele, podle níž žalovaný nesprávně opravil chybu v katastrálním operátu.

[20] Před samotným právním posouzením sporné otázky je třeba pro přehlednost uvést krátký historický exkurs týkající se původních evidencí nemovitostí. „*Obecný knihovní zákon ze dne 25. července 1871 č. 95 ř. z. platný na našem území až do konce roku 1950 obsahoval tzv. zásadu ukládání (intabulace), podle níž vlastnictví a další věcná práva k nemovitostem vznikla a zanikla teprve zápisem do pozemkových knih. Střední občanský zákoník (č. 141/1950 Sb.) zrušil konstitutivnost zápisů právních vztahů k nemovitostem v pozemkových knihách a věcné vztahy k nemovitostem vznikaly nadále pouhou smlouvou, která nemusela být nikde zapsána. Bylo ponecháno na vůli účastníka, zda změnu právního vztahu k nemovitostem do evidence navrhne, přičemž v řadě případů k návrhu nedošlo (často pro snahu ušetřit za kolek).*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 - 103). Původní pozemkové knihy a pozemkový katastr tak přestaly věrně odrážet stav vlastnických vztahů k půdě a pozbyly po roce 1951 svého významu. Pozemkový katastr nahradil stát „jednotnou evidencí půdy“, v níž evidoval velké půdní celky, do nichž byly sloučeny menší pozemky různých vlastníků. Na těchto velkých půdních celcích hospodařila zpravidla zemědělská družstva. Zmíněné větší půdní celky byly označeny jedním parcelním číslem a nezohledňovaly individuální vlastnické vztahy

pokračování

jednotlivých vlastníků. Jednotná evidence půdy evidovala skutečnost, kdo na půdě hospodář, nikoli však to, kdo půdu formálně vlastní. V mapách jednotné evidence půdy nebyly jednotlivé vlastnické parcely vůbec vyznačeny. Jednotná evidence půdy se v roce 1964 stala základem pro vytvoření operátu „evidence nemovitostí“ (srov. Baudyš, P. *Katastrální zákon. Komentář*. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2014, komentář k § 62).

[21] Zákonem č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, byla založena „evidence nemovitostí“, která měla napravit nežádoucí stav, v němž neexistoval registr, který by věrně odrážel stav vlastnických vztahů k půdě. Tato nová databáze neměla přímou návaznost na dřívější pozemkové knihy, jak vyloženo výše.

[22] *„Zápisy právních vztahů do evidence nemovitostí byly prováděny postupně ve dvou fázích. V první fázi od roku 1964 do konce roku 1966 se v evidenci nemovitostí zapisovaly běžné změny vlastnických vztahů, vlastnická práva nově vzniklá, jakož i jejich omezení, obdobně údaje o správě národního majetku a nově vzniklá práva trvalého užívání národního majetku a osobního užívání pozemků. V druhé etapě od roku 1967 měly být postupně zapsány právní vztahy v evidenci nemovitostí ještě nevyznačené. Nově zavedená evidence nemovitostí přitom nemohla jen jednoduše převzít zápisy z veřejných knih, z pozemkového katastru či z jednotné evidence půdy, neboť vlastnické vztahy v polovině šedesátých let jim v důsledku přerušení kontinuity zápisů od roku 1951 nemusely odpovídat. Prováděcí vyhláška k zákonu o evidenci nemovitostí proto v § 4 odst. 2 stanovila, že pro zápis právních vztahů o nemovitostech bude podpůrně použito zápisů v dosavadních pozemkových knihách, železničních knihách, v jednotné evidenci půdy a v bývalém pozemkovém katastru.(...) S účinností katastrálního zákona (tj. od 1. 1. 1993) byl podle § 1 odst. 1 tohoto zákona zřízen katastr nemovitostí České republiky.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2012, č. j. 1 As 43/2012 - 55). Podle § 29 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, se od jeho účinnosti považuje operát evidence nemovitostí za katastrální operát.*

[23] Podle ustanovení § 36 odst. 1 katastrálního zákona *„[n]a písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru“* nebo *„nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanované prováděcím předpisem.“*

[24] Dne 9. 7. 2013 podali R. a B. R. [osoby zúčastněné na řízení I) a II)] návrh na opravu chyby v katastrálním operátu, podle něž byla nesprávně zobrazena hranice mezi pozemkem parc. č. X a skupinou pozemků parc. č. X, X, X, X, X, k. ú. Jablunkov. Namítali, že průběh hranice neodpovídá výsledkům zeměměřických činností, které byly v obci Jablunkov provedeny v roce 1981 při technicko-hospodářském mapování. Při obnově katastrálního operátu v roce 2001 proto při tvorbě digitální katastrální mapy došlo zřejmým omylem pracovníka katastru k chybnému zakreslení hranice v mapě. Správní orgány návrhu na opravu chyby v katastrálním operátu vyhověly.

[25] Stěžovatel má ve společném jmění manželů s L. S. [osobou zúčastněnou na řízení III)] pozemky parc. č. X, X, X, vše zapsáno na LV č. X, k. ú. Jablunkov (dále jen „pozemky stěžovatele“). Stěžovatel nesouhlasil s opravou chyby v katastrálním operátu, v jejímž

důsledku došlo k novému zobrazení průběhu hranice mezi cestou na pozemku parc. č. X a skupinou pozemků parc. č. X, X, X, X, X v katastrální mapě. Změnou polohy hranice totiž došlo ke zmenšení rozlohy pozemků stěžovatele ve prospěch pozemku parc. č. X (cesta).

[26] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem námitkám stěžovatele nepřisvědčil. V katastrálním území Jablunkov proběhla v letech 1978 – 1982 obnova operátu technicko-hospodářským mapováním, jehož platnost byla vyhlášena ke dni 1. 11. 1982. Jednalo se o způsob zápisu právních vztahů do evidence nemovitostí, s níž počítala v § 4 odst. 1 písm. c) vyhláška Ústřední správy geodézie a kartografie č. 23/1964 Sb., kterou se provádí zákon č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí (dále jen „prováděcí vyhláška“). Do roku 1990 byly pozemky stěžovatele součástí parcely parc. č. X, na níž hospodařilo jednotné zemědělské družstvo. Při technicko-hospodářském mapování byly v terénu nově zjištěny mj. hranice pozemků parc. č. X (jehož součástí byly pozemky stěžovatele), č. X (nyní parc. č. X – cesta) a č. X. Výsledek šetření hranice byl vyznačen v náčrtech o místním šetření č. 134, č. 135, č. 140, č. 141 z roku 1981. Hranice byla dána lomovými body č. 140-28, 140-31, 140-403, 135-20, 135-21, 134-1, 134-13. Platnost takto obnoveného operátu evidence nemovitostí byla vyhlášena ke dni 1. 11. 1982, čímž se stal závazným.

[27] Chyba, kterou žalovaný nyní napadeným rozhodnutím odstranil, zřejmě vznikla při vyhotovování geometrického plánu č. 020933-628, 629, 679, 680, 706, 713, 718, 731 ze dne 10. 12. 1990 a záznamu podrobného měření změn č. 391. Tyto podklady sloužily k zaměření hranic pozemků doposud sloučených do velké parcely parc. č. X (jak výše uvedeno, součástí parcely parc. č. X byly před rokem 1990 také pozemky stěžovatele). Hranice mezi cestou na pozemku parc. č. X a skupinou pozemků parc. č. X, X, X, X, X (mezi nimi tedy i pozemky stěžovatele – viz [24]), byla podle shora uvedeného geometrického plánu určena lomovými body č. 391-56, č. 391-55, č. 391-54, č. 391-38, 454-2, 525-6. Tyto lomové body však neodpovídaly platnému a závaznému geometrickému určení hranice, které bylo vymezeno při technicko-hospodářském mapování s platností od 1. 11. 1982. Vyhotovitel geometrického plánu byl povinen hranici určenou lomovými body č. 140-28, 140-31, 140-403, 135-20, 135-21, 134-1, 134-13 respektovat, což však neučinil a řídil se údaji uvedenými v pozemkovém katastru.

[28] Jak uvedeno výše, evidence nemovitostí není přímým nástupcem pozemkového katastru, jelikož mezi těmito registry existuje období diskontinuity. Zápis právních vztahů do evidence nemovitostí probíhaly v k. ú. Jablunkov technicko-hospodářským mapováním ve smyslu § 4 odst. 1 písm. c) prováděcí vyhlášky, a to na základě místního šetření. Místní šetření provedené v roce 1981 v obci Jablunkov proto závazně určilo průběh hranice v katastrální mapě (viz § 6 zákona o evidenci nemovitostí). Zřejmou chybou geodeta a pracovníka geodézie však nebyly lomové body z místního šetření provedeného v rámci technicko-hospodářského mapování převzaty do evidence nemovitostí. Tato chyba byla následně převzata také do katastru nemovitostí založeného v roce 1993 a při digitalizaci katastru nemovitostí v roce 2001 promítnuta i do digitální katastrální mapy. V roce 1990 proto došlo ke zřejmé chybě při správě a vedení tehdejší evidence nemovitostí, kterou žalovaný mohl napravit buď na návrh nebo i bez návrhu (viz [23]) postupem podle § 36 katastrálního zákona. Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené nemohl přisvědčit námitkám stěžovatele, podle nichž žalovaný pochybil, pokud přistoupil

pokračování

k opravě chyby v katastrálním operátu. Chyba v katastrálním operátu byla uvedena do souladu s údaji zjištěnými při technicko-hospodářském mapování, které jsou součástí sbírky listin katastru nemovitostí.

[29] Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, podle nějž technicko-hospodářské mapování mohlo platně proběhnout i bez účasti stěžovatele jako vlastníka. Nejvyšší správní soud ani této námitce stěžovatele nepřisvědčil. Tehdejší právní úprava totiž skutečně připouštěla, aby místní šetření proběhlo bez účasti vlastníků či uživatelů pozemků. Podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona o evidenci nemovitostí „[m]ístní národní výbory spolupracují s orgány geodézie při zakládání a udržování evidence nemovitostí v souladu se skutečným stavem, zejména vyhláší v obcích příslušná opatření orgánů geodézie, jako konání místního šetření, k němuž vysílají své zástupce, a zajišťují účast vlastníků a uživatelů;“ Podle § 8 odst. 2 zákona o evidenci nemovitostí „[n]eúčast vlastníků nebo uživatelů při opatřeních podle odstavce 1 písm. b) není překážkou jejich provedení.“ Závěr krajského soudu je proto skutečně opřen o historickou právní úpravu. Evidence nemovitostí měla evidovat především údaje o nemovitostech nutné pro plánování a řízení hospodářství, zejména zemědělské výroby. Nesměřovala ke skutečnému obnovení evidence vlastnických práv k nemovitostem. Právní úprava evidence nemovitostí tomu proto odpovídala. Na pozemcích ve vlastnictví stěžovatele v roce 1981 hospodařilo jednotné zemědělské družstvo. Je proto pravděpodobné, že součinnost při technicko-hospodářském mapování poskytlo právě JZD. Takový postup však nebyl v rozporu s tehdejší právní úpravou. Právě uvedené však neznámá, že byl tímto postupem stěžovatel připraven o vlastnické právo k některým částem svých pozemků (viz dále odst. [30]).

[30] Kasační soud k právě uvedenému doplňuje, že správní orgány v nyní souzené věci nepřezkoumávaly skutečnou polohu hranice v terénu, které se dovolává stěžovatel, nýbrž se zabývaly pouze tím, zda průběh hranice zaznamenaný v katastru nemovitostí odpovídá závazným podkladům založeným ve sbírce listin katastru nemovitostí. Výsledek místního šetření z roku 1981 provedeného v rámci technicko-hospodářského mapování je součástí sbírky listin katastru nemovitostí. Jedná se o poslední dokument, který závazně určil průběh hranice pozemků, jichž se týká předmět řízení. Jelikož hranice vyznačená v mapě katastru nemovitostí neodpovídala poloze hranice zjištěné při místním šetření v roce 1981 v rámci technicko-hospodářského mapování, dospěl žalovaný ke správnému závěru, že průběh hranice je stižen zjevnou chybou, jelikož neodpovídá podkladům založeným ve sbírce listin. Tomuto postupu žalovaného není čeho vytknout.

[31] Chyba vzniklá v geometrickém plánu v roce 1990 (viz odst. [24] až [28]) byla poté přejímána ve všech následujících geometrických plánech z let 1992 a 1993, na které poukazuje stěžovatel a které přiložil ke kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud také ověřil, že žádný z geometrických plánů nebyl vyhotoven za účelem změny průběhu sporné hranice mezi pozemkem parc. č. X a skupinou pozemků parc. č. X, X, X, X, X. Geometrické plány předložené stěžovatelem řešily jiné změny v území a pouze opisovaly chybné lomové body předmětné hranice, které vadně vyznačil geometr v roce 1990 při vyhotovování geometrického plánu pro oddělení některých pozemků z většího půdního celku parc. č. X. Geometrické plány, které stěžovatel dokládal ke kasační stížnosti, jsou součástí správního spisu. Nejvyšší správní soud proto k provedení dokazování těmito listinami pro nadbytečnost nepřistoupil.

[32] Stěžovatel ke kasační stížnosti přiložil také několik dalších listin (zejména historických smluv o převodu pozemků stěžovatele a smlouvu o věcném břemeni), které jsou součástí sbírky listin katastru nemovitostí. Z těchto listin vyplývá pouze informace, kdo ve kterém období vlastnil pozemky stěžovatele, případně jak byl pozemek parc. č. X zatížen věcným břemenem. Žádná z těchto listin se však netýkala změny polohy sporné hranice mezi pozemkem parc. č. X a skupinou pozemků parc. č. X, X, X, X, X. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod provádět těmito listinami důkaz; pro posouzení předmětu sporu totiž tyto listiny neměly význam.

[33] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že opravou zřejmé chyby v katastrálním operátu nebylo zasaženo do vlastnických práv stěžovatele, jelikož se v tomto případě jednalo pouze o úkony technického a evidenčního rázu, bez vlivu na skutečné právní vztahy. Žalovaný proto nemohl nově přezkoumávat průběh hranice mezi pozemky a určovat vlastnické vztahy k jednotlivým plochám, neboť by tím počal nalézat právo a překročil by tím svoji evidenční úlohu, což mu v nyní projednávané věci nepříslušelo. Katastrální úřad může v řízení o opravě chyby katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím posuzovaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky. To přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 90/2012 - 65). Na základě výše uvedeného není námitka stěžovatele, že byl dotčen na svých vlastnických právech, důvodná.

[34] Opravou chyby v katastrálním operátu nemohlo dojít k nabytí ani pozbytí vlastnického práva k plochám, jichž se týká předmět sporu. Jestliže je mezi vlastníky pozemků veden spor o vlastnické právo k jednotlivým částem pozemků, je třeba jej vyřešit v řízení před civilním soudem. K této otázce se obsáhle vyjádřil krajský soud na straně 7 a 8 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud se se závěry krajského soudu zcela ztotožňuje a pro stručnost na ně v plném rozsahu odkazuje.

[35] Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti doložil také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 1. 2018, č. j. OR-207/2013-832, týkající se řízení o opravě chyby v katastrálním operátu, které sám zahájil. Stěžovatel na právě uvedené rozhodnutí poukazuje a přináší nové argumenty, které však neuplatnil v žalobě, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Takové námitky jsou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelné, a Nejvyšší správní soud se jimi proto nemohl zabývat. S ohledem na nepřijatelnost uvedených námitek nepřistoupil kasační soud ani k provádění důkazu shora uvedeným rozhodnutím, o něž se tyto nepřijatelné námitky opíraly.

[36] K žádosti stěžovatele, aby se soud zabýval samotným rozhodnutím ze dne 18. 1. 2018, č. j. OR-207/2013-832, Nejvyšší správní soud uvádí, že toto rozhodnutí nebylo předmětem přezkumu před krajským soudem v nyní projednávané věci. Ani kasační soud se jím tudíž nemůže nyní zabývat.

VII.

[37] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

pokračování

[38] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly jakékoli náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

[39] Osoby zúčastněné na řízení mají dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. V tomto řízení však nebyly osobám zúčastněným na řízení uloženy žádné povinnosti, a proto soud rozhodl, že nemají právo na náhradu nákladů řízení. Soud přitom v daném případě neshledal existenci důvodů hodných zvláštního zřetele, ze kterých by bylo namíste osobám zúčastněným na řízení přiznat náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu